

HUGH CONWAY

Hatırlayış

İngilizce aslından çeviren:

Leyla Esen

1. BÖLÜM

KARANLIKTA VE TEHLİKEDE

Bu hikâyeyi yazmak için bir nedenim olmasa yazmazdım.

Vaktiyle bir arkadaşına, bir anlık bir güvenle hayatımın bir dönemiyle ilgili bazı ilginç olayları anlatmış bulundum. Ondan olanlar hakkında –o bunu inkâr ediyor– dilini tutmasını istemiştim. Her neyse, sanıyorum süsleyerek bir arkadaşına anlattı; bu arkadaş da bir başkasına söyledi ve bu böylece devam etti. Hikâyenin, sonunda neye dönüştüğünü muhtemelen hiç öğrenemeyeceğim ama özel meselelerimle ilgili başkasına itimat edecek kadar zayıf olduğum o andan sonra komşularıma, belli bir mazisi olan bir adam gibi, görünüşte sıradan bir hayatın altına gizlenmiş bir serüvene sahip biri gibi görünür oldum.

Bana kalsa bununla ilgili bir derdim olmazdı. Kendi düşüncesizliğim yüzünden hikâyemin değişip duran çarpıtılmış versiyonlarına gülüp geçerdim. İyi bir arkadaşımın, bir zamanlar gizli bir örgütün merkez komitesinde yer alan bir komünist olduğuma dair bir düşüncesinin olması –bir başkasının idam cezasıyla yargılandığını duymuş olması– başka birinin de bir

zamanlar adına özel bir mucize gerçekleşen bir Katolik olduğumu düşünmesi benim için pek önemli olmazdı. Şu hayatta yalnız ve genç biri olsaydım, diyebilirim ki bu boş söylentileri susturmak için hiçbir adım atmam gerekmezdi. Çünkü doğrusu, merak ve spekülasyon nesnesi olarak görülmekten genç erkeklerin koltukları kabarıp.

Ama ben ne çok gencim ne de yalnız. Benim için hayatın kendisinden daha kıymetli biri var. Memnuniyetle belirtiyim ki, geçmişin bıraktığı tüm gölgeler yüreğinden hızla kaybolmakta olan biri –gerçek tatlı hayatını gizem veya gizlenme olmaksızın yaşamak isteyen biri– hakkında gerçekte olduğundan daha iyi ya da daha kötü düşünülmesini istemeyen biri. Geçmişimiz hakkında ortalıkta dolaşan tuhaf ve absürt haberlerden çekinen, bazen meraklı arkadaşların sorduğu o yönlendirici sorulardan canı sıkılan odur; onun iyiliği için eski güncelere bakıyorum, neşeli ve kederli eski anıları hatırıma getiriyorum ve okumak isteyen herkese, bilmek isteyebileceği her şeyi anlatıyorum, belki de hayatımızla ilgili öğrenmeye hakkı olandan daha fazlasını. Bu iş yapıldı, dudaklarım bu konuyla ilgili sonsuza kadar mühürlendi. Hikâyem işte burada – bırakalım meraklısı cevabını benden değil ondan alsın.

Nihayetinde belki bunu kendi iyiliğim için de yazıyorum. Ben de gizemlerden nefret ederim. Ortaya çıkarmayı asla başaramadığım bir gizem, kolay açıklama kabul etmeyen her şeye karşı bende bir hoşnutsuzluk uyandırmış olabilir.

Başlamak için sayabileceğimden çok daha yıllar öncesine gitmem gerekiyor, gerçi gerekirse günü ve yılı düzeltebilirim de. Gençtim, yirmi beş yaşımı henüz devirmiştim. Zengindim, reşit olmamla birlikte yılda yaklaşık iki bin tutarında bir gelir edinmiştim; devlet tahvillerinden gelen, istikrarı ve sürekliliği konusunda hiçbir sorumluluk ve endişe duymadan tadını çıkarabildiğim bir gelir. Yirmi birinci yaş günümünden beri kendi

kendimin efendisi olmama rağmen sırtıma yük bindiren aşırı çılgınlıklarım, bana köstek olacak borçlarım yoktu. Bedensel bir acım veya ağrım yoktu, yine de yastığımda dönüp duruyor, gelecekteki hayatımın benim için bir lanet olduğunu söylüyordum.

Ölüm yakın zamanda benden değerli birini mi çalmıştı? Hayır; şimdiye kadar sevdiğim yegâne insanlar olan babam ve annem yıllar önce ölmüştü. Zırvalıklarım mutsuz bir âşığa özgü müydü? Hayır; gözlerim henüz bir kadının gözlerine tutkuyla bakmamıştı ve artık bakmayacaktı da. Kaderimi dünyanın en sefil kaderi olarak gösteren şey ne Ölümdü ne de Aşk.

Gençtim, varlıkıydim, kendi isteklerimin peşine düşmekte rüzgâr kadar özgürdüm. Hemen yarın İngiltere'yi terk edebilir, dünyanın en güzel yerlerine gidebilirdim: Görmeyi arzu ettiğim ve gitmeye kararlı olduğum yerlere. Artık oraları hiç göremeyeceğimi biliyordum ve bu düşünce ıstırapla inlememe neden oluyordu.

Kollarım, bacaklarım güçlüydü. Yorgunluğa ve maruz kalınacak koşullara dayanabilirdim. En iyi yürüyüşçülere, en hızlı koşuculara ayak uydurabilirdim. Avcılık, spor, dayanıklılık testleri bana hiçbir zaman zor ya da uzun gelmemiştir – sol elimi sağ kolumun üstüne koyuyordum ve kaslarımın eskisi kadar sıkı olduğunu hissediyordum. Yine de esaret altındaki Samson kadar çaresizdim.

Çünkü Samson kadar da kördüm!

Kör! Bu sözcüğün anlamını kurbandan başka kim tam olarak anlayabilir? Yastığımda dönüp dururken –uykuya daldığımda bir daha uyanmamayı dilememe neden olan bir düşünceyle– önümde elli yıllık bir karanlık olabileceği düşüncesiyle çektiğim ıstırapın derinliğini, bunu okuyanlar ne kadar ölçebilir?

Kör! Yıllarca etrafımda dolandıktan sonra karanlığın iblisi nihayet elini bana sürmüştü. Bir süre güvende olduğuma dair neredeyse kendimi kandırmama izin vermiş sonra üzerime çullanmış, siyah kanatlarıyla üstüme kapanarak hayatımı

karartmıştı. Güzel formlar, tatlı manzaralar, parıldayan renkler, neşeli sahneler artık benim değildi! Hepsini alıp karanlığı bıraktı bana, karanlığı, sonsuza dek karanlığı! Ölmek daha iyi, sonra belki ışıklı yeni bir dünyada uyanmak – “Daha iyi,” diye haykırdım çaresizlik içinde, “Hades’in donuk kızıl parıltısı bile karanlık bir dünyadan daha iyidir!”

Bu son kasvetli düşüncem içine düştüğüm ruh hâlimi gösteriyor.

Gerçek şu ki, içimde gizlenen umuda rağmen umutsuz olmaya karar vermiştim. Yıllardır düşmanımın beni beklediğini hissediyordum. Çoğu kez, güzel bir nesneye, hoş bir manzaraya, görme yetisinden dolayı insanı minnetle dolduran bir zevkle bakarken, sanki kulağıma bir fısıltı gelirdi: “Bir gün tekrar vuracağım, o zaman her şey bitecek.” Korkularıma gülmeye çalışırdım ama bu uğursuzluk önsezisinden hiç tamamen kurtulamazdım. Düşmanım bir kez vurmuştu, neden tekrar yapmasını?

Evet, ilk ortaya çıkışını hatırlayabiliyorum – ilk saldırısını. O kaygısız okul çocuğunu hatırlıyorum, spora ve ders çalışmaya o kadar dalmıştı ki bir gözünün görüşünün nasıl garip bir şekilde karardığını ya da görünüşünde meydana gelen tuhaf değişikliği zar zor fark etmişti. Babasının, çocuğu Londra’ya, sessiz ve sıkıcı bir sokaktaki büyük, sıkıcı görünümlü bir eve götürdüğünü hatırlıyorum. Gözlerinde bandajlar veya izler bulunan başka insanların da olduğu bir odada bekleyişimizi hatırlıyorum. O kadar kasvetli bir topluluktaki babamın Bay Jay diye hitap ettiği kibar, tatlı dilli bir adamın bulunduğu başka bir odaya götürüldüğümüzde çok rahatlamıştım. Bu seçkin adam şimdi güzelavratotu olduğunu bildiğim ve görüşümü kısa süreliğine mükemmel şekilde iyileştiren bir şeyi gözlerime uyguladıktan sonra güçlü mercekler ve aynalar yardımıyla gözlerimi inceledi –o anda bu lenslerden bazıları keşke benim olsa diye düşündüğümü hatırlıyorum– bunlardan ne muhteşem büyüteçler yapıldı! Sonra sırtım pencereye gelecek şekilde beni yerleştirdi ve

yanan bir mumu yüzümün önüne tuttu. Bütün bu işlemler bana çok komik görünüyordu ve gülmeye meyilliydim. Ama babamın epeyce ciddi ve endişeli yüzü bunu yapmamı engelledi. Bay Jay incelemesini bitirdikten sonra babama döndü ve “Mumu benim gibi tutun. Işık ilk önce sağ göze vursun. Şimdi Bay Vaughan, ne görüyorsunuz? Yani kaç mum var?” diye sordu.

“Üç – ortadaki küçük ve parlak ama baş aşağı duruyor.”

“Evet; şimdi diğer gözü deneyelim. Orada kaç tane var?”

Babam uzun uzun ve dikkatle baktı.

“Sadece bir tane görebiliyorum,” dedi, “büyük bir tane.”

“Buna katoptrik test denir, eski moda ama yanılmaz bir testtir, artık neredeyse hükümsüz. Oğlan merceksi kataraktan mustarip.”

Kulağa korkunç gelen bu isim bütün gülme isteğimi alıp götürmüştü. Babama gözücuyla baktığımda yüzünde bir rahatlama ifadesi fark edince şaşırdım.

“Ameliyatla düzelebilir,” dedi.

“Kesinlikle ama benim görüşüme göre, diğer göz etkilenmediği sürece müdahale etmek iyi olmaz.”

“Bir tehlike var mı?”

“Sağlam gözde hastalığın ortaya çıkma tehlikesi her zaman vardır ama şüphesiz, olmayabilir de. Böyle bir şeyin ilk işaretinde bana gelin. İyi günler.”

Büyük uzman bizi selamlayarak çekildi ve ben de geri döndüğüm okul hayatımda çok az sorun yaşadım çünkü bana bir acı vermiyordu. Bir gözümün görüşü on iki aydan daha kısa süre içinde tamamen kaybolmasına rağmen diğeriyle her şeyi yapabilecek kadar iyi görüyordum.

Fakat yıllar önce olmasına rağmen önemini kavradığım bu teşhisin her sözcüğünü hatırlıyordum. Geçirdiğim bir kaza sonucu sağlam gözüme bir bandaj takmak zorunda kaldığımda, içinde bulunduğum tehlikenin ancak farkına vardım ve o andan itibaren hissettim ki acımasız bir düşman zamanının gelmesini bekliyor.

Ve artık zamanı gelmişti. Erkeklik çağımın daha ilk başında, her şey emrime amadeyken, düşman yeniden vurmıştu.

Bu düşman beni çok çabuk bulmuştu –bu durumlarda alışkın olduğundan çok daha büyük bir hızla, yine de en kötüsüne inanmamdan epeyce önce oldu bu– görüşümün zayıfladığını ve baktığım şeylerde artan bulanıklığın geçici bir zayıflıktan daha fazlası olduğunu kendime itiraf etmemden çok daha önce. Evden yüzlerce mil uzakta, seyahatin çok yavaş yapılabildiği bir ülkedeydim. Yanımda bir arkadaşım olduğu için gezimizi kısa keserek can sıkıntısı yaratmak istemedim. Bu yüzden her haftanın sonunda düşman yeniden ve korkunç biçimde ilerlerken yüreğim ezildiği hâlde, haftalarca hiçbir şey söylemedim. Sonunda dayanmak mümkün olmadığında, yani aslında daha fazla saklayamadığımda durumu arkadaşşıma bildirdim. Eve doğru yola düştük ve uzun yolculuğumuz sona erip Londra'ya vardığımızda, her şey bana bulanık, loş ve belirsiz görünüyordu. Sadece görebiliyordum, hepsi buydu!

Ünlü göz doktoruna gittim son sürat. Şehir dışındaydı. Hastaydı, hatta neredeyse ölümle yüz yüzeydi. Sağlığı tamamen düzelinceye kadar iki ay boyunca dönmeyecek ve herhangi bir hastaya bakmayacaktı.

Bu adama umut bağlamıştım. Londra'da, Paris'te veya diğer başkentlerde kuşkusuz onun kadar yetenekli göz doktorları vardı ama kurtarılacaksam sadece Bay Jay tarafından kurtarılabileceğime dair bir düşüncem vardı. Ölmekte olan insanların kaprislerine izin verilir: Asılmak üzere olan suçlu bile kahvaltısını seçebilir, yani kendi cerrahımı seçmek şüphesiz benim hakkımdı. Bay Jay işinin başına dönene kadar karanlıkta beklemeye karar verdim. Aptallık ettim. Kendimi başka becerikli ellere teslim etsem daha iyi olurdu. Bir ay dolmadan umudumu yitirmiş, altıncı haftanın sonundaysa hemen hemen deli gibi olmuştum. Kördüm, kör, kör! Sonsuza kadar kör kalabilirdim! Kendimi o kadar kaybetmişim ki hiç ameliyat olmayacağımı düşünmeye

başlamıştım. Kadere nasıl karşı gelebilirdim? Yaşamımın geri kalanında karanlığa mahkûmdum. En usta yetenek, en hassas el, en modern aletler kaybettiğim ışıgı asla geri getiremezdi. Benim için dünyanın sonu gelmişti.

Artık nedenini bildiğinize göre, haftalarca karanlıkta olmaktan ruhum paramparça hâlde o gece uykusuz yatarken neredeyse, Eyüp'ün ayak dirediği seçeneği –Tanrı'ya lanet edip ölmek istemeyi– benim de dilememi anlayabiliyor musunuz? Hâlimi anlayamıyorsanız yukarıdakileri gözlerini kaybetmiş birine okuyun. Bu felaket başına ilk geldiğinde neler hissettiğini size anlatacaktır. Derdimle tamamen başbaşa kalmadığımı da anlayacaktır. Eyüp gibi benim de avutanlarım vardı; ama Elifaz ve arkadaşlarının tersine benimkiler iyi kalpli dostlardı ve içten bir inançla iyileşmemin kesin olduğunu söylüyorlardı. Bu ziyaretlere olması gerektiği kadar minnet duymuyordum. Biri-lerinin beni çaresiz durumda görmesinden nefret ediyordum. Gün geçtikçe daha da umutsuz ve hastalıklı bir ruh hâline bürünüyordum.

En iyi arkadaşım mütevazı biriydi: Annemin eski güvenilir hizmetçisi, Priscilla Drew. Beni küçüklüğümünden beri tanıyordu. İngiltere'ye döndüğümde, âciz şahsiyetimi tamamen yabancı birine emanet etme düşüncesine dayanamadım, bu yüzden ona yazdım ve bana gelmesi için yalvardım. Onun önünde utanmadan ağlayıp inleyebilirdim en azından. Geldi, bir süre benim için ağladı ve sonra aklı başında bir kadın olarak, yazgımın zorluklarını hafifletmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştı. Konforlu pansiyonlar buldu, baş belası yükünü oralara yerleştirdi ve gece gündüz her daim onun emrine amade oldu. O gün, o anda bile ben ruhsal sıkıntı içinde kıvranarak uyanık yatarken, o yatak odamdan oturma odasına açılan kanatlı kapının hemen ardında uyduyurulmuş bir yatakta uyuyordu.

Boğucu bir ağustos gecesiydi. Açık pencereden içeri sızan durgun hava odamın sıcaklığında pek az fark yaratıyordu. Her

şey hareketsiz, sıcak ve karanlık görünüyordu. Duyabildiğim yegâne ses, en hafif çağrımı dahi işitebilmek için birkaç santim aralık bıraktığı kapının arkasında uyuyanın düzenli soluğuydu. Erkenden yatmıştım. Şimdi neyi bekliyordum ki? Unutmayı sağlayan şey uyku, sadece uykuydu ama bu gece bana gelmeyi reddediyordu. Dakika tekrarlayıcıyı çalıştırdım. En azından saati bilebilmek için bir tane satın almıştım. Küçük zil bana saatin biri henüz geçtiğini bildirdi. Uyumak için can atarak es-nedim ve yastığıma gömüldüm.

O anda aniden içim şiddetli şekilde kapıdan çıkma özlemiy-le doldu. Geceydi, etrafta çok az insan olurdu. Kaldığım evin de arasında olduğu sıra sıra evlerin önünde geniş bir kaldırım vardı. Burada ileri geri güvenle yürüyebilirdim. Yalnızca kapı eşliğinde oturmak bile, bu kapalı sıcak odada uyuyamadan bir o yana bir bu yana dönmekten çok daha iyi olurdu.

Bu arzuyla öylesine dolmuştum ki yaşlı Priscilla'ya seslenip bunu ona bildirmek üzereydim ama derin uykuda olduğunu anladığımdan tereddüt ettim. Gün boyunca olmadık kadar huzursuz, huysuz ve müşkülpesent davranmıştım ve yaşlı hemşirem –Tanrı ondan razı olsun!– bana para için değil sevgisinden dolayı hizmet ediyordu. Onu neden rahatsız edeydim ki? Benim gibi biçare durumda olanların yaptığı şekilde kendime bakmayı öğrenmeye başlamalıydim. Yardımsız giyinmek kadarını zaten öğrenmiştim. Şimdi duyulmadan odadan ayrılabilirsem, emin-dim ki dış kapıya kadar yolumu bulabilir, dışarı çıkabilirdim ve istediğim zaman anahtarımın yardımıyla geri dönebilirdim. Geçici bile olsa bağımsızlık düşüncesi cazipti ve bunu denemeye karar verdiğimde moralim düzelmişti. Usulca yatağımdan indim ve yavaş ama kolayca giyindim, bu sırada uyuyanın düzenli so-luğunu duyuyordum. Sonra temkinli bir hırsız gibi usulca ya-tak odamdan sahanlığa açılan kapıya vardım. Sessizce açtım ve uykucunun uyanıp yokluğunu fark etmesi hâlinde yaşayacağı dehşeti düşünüp gülümseyerek dışarıdaki kalın halının üstünde

durdum. Kapıyı kapadım, korkuluklara tutunarak merdivenlerden yavaşça indim ve kazasız belasız sokak kapısına ulaştım.

Evde başka kiracılar vardı, bunların arasında eve her saatte gelebilecek genç adamlar da bulunuyordu bu yüzden kapı her zaman sadece mandalda bırakıldığından uğraşmamı gerektirecek sürgüler yoktu. Artık kapının eşigindeydim ve arkamdaki kapı kapanmıştı.

Bir süre kararsızca orada kaldım, cüretimden dolayı neredeyse titriyordum. Bu, kılavuzluk edecek güvenli bir el olmadan evin dışına çıkmaya ilk teşebbüs edişimdi. Yine de korkacak bir şey olmadığını biliyordum. Zaten sessiz bir yer olan sokak ıssızdı. Kaldırım genişti, diğer körlerin yaptığı gibi bastonumu kaldırım taşlarına veya parmaklıklara vurarak kendimi yönlendirebilir ve hiçbir engelle karşılaşmadan ileri geri yürüyebilirdim. Yine de başlangıç yerimi tespit edebilmek için bazı önlemler almalıydım.

Dış kapıdan inen dört basamağı indim, sağa döndüm ve parmaklıkların yardımıyla yüzümü sokağın sonuna çevirdim. Sonra adımlarımı sayarak yürümeye başladım, altmış ikinci adımda sağ ayağım bir yola bastı ve sınırımı vardığımı anladım. Döndüm, geriye doğru altmış iki adım saydım ve ardından aynı yönde altmış beş adım daha ve kendimi yeniden kaldırımın sonunda buldum. Hesaplarım evimin sıranın neredeyse tam ortasında olduğu bilgimi doğrulamıştı. Artık epeyce rahatlamıştım, ipimin uzunluğunu belirlemiştim, ıssız sokakta bir ileri bir geri yürüyebilir ama istediğim zaman herhangi bir uçtan sayarak oturduğum evin önünde durabilirdim.

Böylece başarımdan büyük gurur duyarak bir o yana bir bu yana gidip gidip geldim. Yanımdan bir iki kiralık arabanın ve birkaç yayanın geçtiğini duydum. Yayalar benimle ilgilenmiş gibi değillerdi, görünüşümün ve yürüyüşümün dikkat çekmediğini düşünerek sevindim. Erkeklerin çoğu, kusurlarını gizlemeyi sever.

Bu gece gezintisi bana çok iyi geldi. Tamamen çaresiz ve bağımlı olmadığımı keşfetmek birkaç dakikada bütün ruh hâlimi değiştirmişti sanırım. Duygusal bir iyileşme gerçekleşmişti. Umutsuzluktan umuda –aşırı umuda– hatta kesinliğe geçmiştim. Hastalığının tedavi edilebilir olduğu bana gelen bir vahi-ydi sanki; içime doğan olumsuzluklara rağmen dostlarımın beni inandırmaya çalıştıkları şey doğru çıkacaktı. O kadar sevindim ki başımı geriye atıp göremediğimi neredeyse unutarak daha sert ve hızlı adımlarla yürüdüm. Birçok şeyi düşünmeye başladım, aylardır hissettiğimden çok daha mutlu düşüncelerdi bunlar. Adımlarımı saymayı bıraktım, karanlığım ortadan kalktığında yapacaklarımı, gideceğim yerleri planlayarak yürüdüm de yürüdüm. Yolumu duvarı mı yoksa kaldırımın kenarını mı yoklayarak bulduğumu bilmiyorum; bunu eylemimin farkında olmadan, sonrasında nasıl yaptığımı hatırlamadan mekanik ve içgüdüsel şekilde yapıyordum.

Görünmeyen engellerle karşılaşma korkusundan feragat etmiş kör bir adamın, görebilen biri kadar dik ve düzgün yürümesi mümkün müdür bilemiyorum. Bildiğim şey şu ki meşgul zihnimle ve yüksek bir moralle bunu yapmış olmalıyım. Umut-dun dönüşüyle coşup sarhoş olmuş hâlde, bir uyurgezer veya transa girmiş biri gibi yürümüş olabilirim. Her neyse, parlak düşüncelerim haricinde her şeyi unutarak, eksik duyuya aldır-madan yürüdüm durdum, ta ki karşı taraftan gelen bir adamla çarpışmam beni düşlerimden koparıp sefaletimle yüzleştirene kadar. Çarpıştığım adamın silkelenip geri çekildiğini fark ettim; hızla yoluna devam ederken, “Aptal herif!” diye homurdandığını duydum, bense çarpıştığımız yerde, nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini bilemeyerek hareketsiz kalakaldım.

Yolumu yardım almadan bulmaya çalışmanın faydası yoktu. Dakika tekrarlayan saatimi yanıma almadığım için ne kadar süre yürüdüğümü bile bilmiyordum. Adımlarımı saymayı bıraktıktan sonra on dakika da yürümüş olabilirdim, bir saat de. Zihnimdeki

mest edici coşkunun başlamasıyla birlikte düşündüğüm şeylerin miktarına bakılırsa ikincisinin olması daha muhtemel görünüyordu. Şimdi dünyaya geri döndüğüme göre, bir polisin veya bu alışılmadık saatte –en azından Londra’nın bu sessiz bölgesinde alışılmadık olan saatte– dışarıda olan birinin ayak sesini duyana kadar bu noktada kalmaya razı olmalıydım. Sırtımı duvara dayayarak sabırla beklemeye başladım.

Kısa süre sonra yaklaşan ayak sesleri duydum ama öylesine karışık, kararsız, yalpalayan adımlardı ki yalnızca ayak sesinden bile sahibinin durumunu belirleyebilmiştim ve zorunlu olarak onun istediğim adam olmadığına karar verdim. Geçmesine izin vermeli, başka birini beklemeliydim. Ama ayaklar bana doğru geldi ve yanımda durdu, aynı anda neşeli ama adımları gibi yalpalayan bir ses bağırdı: “İşte benden beter biri daha! Bir türlü gidemiyorsun, ha dostum? Birinin başı yarın benimkinden beter çatlayacak, bunu düşünmek rahatlatıcı doğrusu!”

“Walpole Sokağı’na nasıl gidilir söyleyebilir misiniz?” diye sordum, ayık olduğumu gösterir şekilde dimdik durarak.

“Walpole Sokağı – tabii söylerim – yakında – soldan üçüncü sokak, sanırım.”

“O tarafa gidiyorsanız beni köşeye kadar götürebilir misiniz? Ne yazık ki körüm ve yolumu kaybettim.”

“Kör mü? Zavallı adam – sarhoş değilsin o zaman. Herhalde birine yol gösterecek durumdayımdır. Kör köre yol gösterir – ikisi de hendeğe düşer. Yine de,” diye ekledi sarhoş bir ciddiyetle, “bir anlaşma yapalım: Ben senin gözün olayım, sen benim ayağım ol. İyi fikir, haydi yürü.”

Kolumu tuttu ve yalpalayarak sokağın yukarısına doğru yürüdük. Az sonra durdu. “Walpole Sokağı,” diye hıçkırdı. “Seni evine götüreyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim. Lütfen elimi köşedeki evin parmaklıklarına koyun. Sonrasını hallederim.”

“Keşke ben de halledebilsem. Eve gitmek için bacaklarını

ödünç alabilsem,” dedi ayyaş rehberim. “İyi geceler – Tanrı seni korusun.”

Uzaklaştığını duydum, sonra yolculuğumu tamamlamak için döndüm.

Walpole Sokağı’nın hangi ucundan başladığımdan emin değildim ama bunun pek önemi yoktu. Altmış iki veya altmış beş adımda kapımın önüne gelecektim. Altmış ikiye kadar saydım ve parmaklıkların arasındaki girişi yokladım, bulamayınca bir iki adım daha attım ve girişe geldim. Kazasız belasız eve vardığıma memnundum ve doğruyu söylemek gerekirse bu kaçamağımdan biraz utanmaya başlamıştım. Priscilla’nın yokluğunu fark etmediğini ve evi alarma geçirmediğini umuyor, odama bıraktığım gibi sessizlik içinde kavuşacağımı ümit ediyordum. Bütün özenli hesaplamalarım rağmen doğru evi bulduğumdan tam emin değildim ama yanlış yerse bile ancak bir veya iki kapı uzakta olabilirdim, bunu elimdeki anahtarı deneyerek kesinleştirebilirdim. Kapının eşiğine gittim; çıkarken dört mü yoksa beş adım mı saymıştım? Anahtar deliğini yoklayıp buldum ve anahtarı içine soktum. Kolayca döndü ve kapı açıldı. Hata yapmamıştım. Evi ilk teşebbüste bulmaktan dolayı içim memnuniyetle dolup taşıtı. “Tüm icatların ihtiyaçtan doğduğunu ilk keşfeden kör biri olmalı,” dedim kapıyı yavaşça arkamdan kapatıp odama çıkmaya hazırlanırken. Saati merak ettim. Tek bildiğim hâlâ gece olması gerektiği idi çünkü aydınlığı karanlıktan ayırt edebiliyordum. Kendime geldiğimde Walpole Sokağı’na çok yakın olduğuma göre hayallere dalmış hâlde uzun süre yürümüş olamazdım, bu yüzden saatin iki civarı olduğunu düşündüm.

İnsanları uyandırabilecek bir ses çıkarmamaya çalışarak, başladığım andan daha endişeli hâlde merdivenin başlangıcını buldum ve hırsızlama tırmanmaya başladım.

Bir kör olarak bu yer bir şekilde bana tanıdık gelmiyordu. Dokunduğum korkuluk aynı değil gibiydi. Ayaklarımın altındaki halının dokusu farklı geliyordu. Yanlış eve girmiş olabilir